ΠΑΝΤΟΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αλεξάνδρα Πολιτάκη

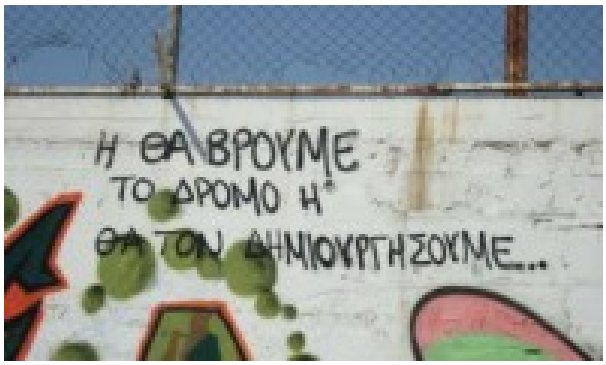

Και επιστρέψαμε στην πόλωση. Πιο γρήγορα και εύκολα απ΄ότι θα περίμενε κανείς μετά τα όσα έχουν συμβεί. Και ο νεοέλληνας που συνεχώς φαντασιώνεται ότι είναι κάποιος που δεν είναι, ακούει από τα ΜΜΕ ότι η πόλωση δεν πρέπει να υπάρχει, υπονοώντας ότι θα μπορούσε να πάει και σε αυτές τις εκλογές ως "πολιτισμένος ευρωπαίος", Βέλγος ας πούμε, αντί ως εμπαθής, "ημιπολιτισμένος Βαλκάνιος".Παρόλα αυτά η πόλωση επέστρεψε με τον γνωστό τρόπο, χωρίς καμία εξειδανίκευση για το "δίπλα", με πλήθος δαιμονοποιήσεων για το "απέναντι". Αλλά αυτό το θόλωμα του πολιτικού **αναστέλλει τη δράση των κινημάτων, αυξάνει την εκλογική αποχή και φέρνει τη Χρυσή Αυγή σταθερά τρίτο κόμμα** και σε αυτήν την εκλογική αναμέτρηση τοποθετώντας την μόνιμα πια, αλλά και ανοδικά στο πολιτικό σκηνικό. Και για αυτά τα κρίσιμα πολιτικά – εκλογικά τα πολιτικά κόμματα (μέτωπα, συνασπισμοί, κτλ) τα κοιτούν με αμηχανία και σιωπούν.Η ρητορική που εξηγεί τι συνέβη στη βάση του προτάγματος περί "πολιτικής κρίσης" και όχι "ηθικής ανωτερότητας", που ακούγεται τον τελευταίο καιρό, δεν βοηθάει επίσης. Δικαιολογεί στάσεις και αποφάσεις στο επιμέρους "εσωτερικό", αλλά θεωρώ αδύνατον αυτοί που τη φέρουν να μην καταλαβαίνουν ότι αφαιρεί από το γενικό και αφηρημένο που είναι και αυτό αναγκαίο και απαραίτητο στην πολιτική. Όχι ότι επιζητούνται διαχωρισμοί με βάση την "ηθική ανωτερότητα" ή "κατωτερότητα", αλλά δεν μπορεί και η πολιτική να στερείται ηθικής, δεν μπορεί η Αριστερά να στερείται ηθικής. Και πως μπορεί άραγε μία ανάλυση του τι συνέβη να δομείται ερήμην αυτής της διάστασης και να ερμηνεύεται μόνο ως "πολιτική κρίση"? **Και βέβαια υπάρχει ηθική διάσταση στις πολιτικές επιλογές και στάσεις.** Άλλοτε ως ειδοποιός διαφορά, άλλοτε ως ασφαλιστική δικλείδα, άλλοτε ως τελευταίο προπύργιο, άλλοτε ως στοιχείο του αφηρημένου. Πως θα ήταν η πολιτική πρακτική χωρίς αυτήν?

Από την άλλη πλευρά, **η συναίνεση δεν συγκινεί**. Δεν μπορεί να δώσει εκείνο το ηθικό έρισμα στο οποίο στοιχεύει και δεν διαδραματίζει τον συσπειρωτικό ρόλο που πολλοί επιθυμούν να της προσδώσουν. Άλλα στοιχεία οδηγούν στη συσπείρωση και όχι η συναίνεση.

Και πως θα μπορούσε να γίνει αυτό με τόσα κόμματα “μπαλαντέρ” στο πολιτικό σκηνικό? Πως θα μπορούσε να γίνει αυτό όταν ζητούμενο είναι η προεκλογική πόλωση? Η αυτοδυναμία προτάσσεται και βέβαια μοιάζει ως μία επιστροφή στον παλιό και γνώριμο τρόπο διακυβέρνησης που τίποτα καινούριο δεν κομίζει. Αλλά και η έως τώρα εμπειρία της συναίνεσης μοιάζει να κοροϊδεύει τον εαυτό της και τους ψηφοφόρους, καθώς ικανοποιεί μόνο την αναγκη για κατάκτηση ή διατήρηση της εξουσίας, χωρίς πολιτικό λόγο, κάτι που παραμένει εξίσου παλιό και απευκταίο.

Από την κορυφή και κάτω τα μικρότερα κόμματα έχουν και αυτά αντιληφθεί ότι το παιχνίδι παίζεται στην πόλωση. Ο χαρακτήρας ορίζεται πάνω στην ευρωπαϊκή αντίληψη και η γραμμή μνημονιακός – αντιμνημονιακός έχει ξεπεραστεί από το μέγεθος των γεγονότων και δεν μπορεί να προσφέρει στο προεκλογικό τζογάρισμα. Η πίτα μίκραινε επικίνδυνα, οι δεξαμενές ψήφων εξαντλούνται γρήγορα. Ποιος παίρνει από που δεν είναι σαφές και υπάρχουν κόμματα που προσπαθείς να καταλάβεις σε ποιες ψήφους προσβλέπουν και δεν μπορείς. Παρόλα αυτά η συνθηματολογία είναι η γνώριμη και αναμενόμενη. Ο προεκλογικός λόγος περί “ευκαιρίας”, απαίτηση για συγκεκριμένα ποσοστά, υποσχέσεις που στερούνται κάθε αλήθειας από κάποιους και λόγος παλιός και ξύλινος από άλλους, με λέξεις που δύσκολα αναγνωρίζονται πια από τους “παλαιότερους” και δεν συγκροτούν σχεδόν κανένα νόημα για τους νεότερους. Πράγματα γνωστά αλλά και για αυτό ακριβώς δύσπεπτα πια.

Η επομένη των εκλογών θα δώσει σταθερή κυβέρνηση διαβεβαιώνουν τα κόμματα, αλλά κανένα δεν εξηγεί με ποιους όρους θα επιτευχθεί αυτό, πέρα από τη συγκρότηση ενός κυβερνητικού σχηματισμού. Αλλά η συγκρότηση κυβερνητικού σχηματισμού δεν σημαίνει αυτόματα και κυβερνησιμότητα με διάρκεια και σταθερότητα. **Οι εκλογές αυτές δεν θα προσφέρουν σταθερή και μακροχρόνια κυβερνητική λύση, γιατί το υπάρχον πολιτικό σύστημα δεν μπορεί πια να εξασφαλίσει το ίδιο τη βιωσιμότητά του.**

πηγή: **Μύθος το …ξύπνημα**